

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5423/2019
29.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Добриле Страјина, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., које заступа пуномоћник Марија Љајић, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, Вршац, кога заступа Градско правобранилаштво Града Вршца, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 138/2019 од 04.06.2019. године, у седници већа одржаној 29.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 138/2019 од 04.06.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 138/2019 од 04.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 791/2018 од 18.09.2018. године, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда, усвојени су тужбени захтеви тужилаца и обавезан тужени да им плати износе ближе наведене у изреци, са припадајућом законском затезном каматом од доспелости до исплате, као и да им накнади трошкове парничног поступка у износу од 111.708,36 динара, са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 138/2019 од 04.06.2019. године, првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке, којим је одбијен приговор апсолутне ненадлежности суда, док је у преосталом делу првостепена пресуда преиначена и одбијени су као неосновани захтеви тужилаца за исплату досуђених износа на име стицања без основа, са законском затезном каматом. Преиначена је одлука о трошковима поступка, тако што су обавезани тужиоци да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка, исплате износ од 21.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате. Обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара. Одбијен је као неоснован захтев туженог за исплатом законске затезне камате на трошкове парничног поступка, од доношења првостепене пресуде до извршности.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11, ... 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда, нема потребе за новим тумачењем права, јер је правно схватање другостепеног суда, изнето у побијаној одлуци, у складу са ставом Уставног суда, израженим у одлуци I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда, у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом.

Осим тога, Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године, изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само на основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају, није учињено. Због тога је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО, као и успостављање одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа у овој правној ствари, поднета је 11.04.2018. године. Тужиоци нису јединствени супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, па се оцена дозвољености ревизије цени у односу на сваког од тужилаца појединачно. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде у односу на сваког тужиоца појединачно, а према средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе, представља динарске противвредности испод 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност спора побијаног дела сваког од тужилаца, не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужилаца недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У конкретном случају, нема места примени одредаба о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општим режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спора није дозвољена.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као изреци.

**Председник већа-судија,
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**